

1

SKYRIUS

– KĄ TU... tu valgai apelsiną?

Kamranas kalbėdamas atsisuko ir nerimaudamas įdėmiai nužvelgė merginą, sėdinčią šalia jo nakties dangaus fone. Keturias valandas jie skrido padangių platybėmis, ir jis net sustingo iš jaudulio, o panelė Huda, patogiai įsitaisiusi ant stebuklingos paukštės nugaros, užvertusi galvą spoksojo į žvaigždes ir lyg niekur nieko krimto gabalėlį vaisiaus kaip kokia meilės romano veikėja.

– Valgau, o ką? – Staiga ji krūptelėjo, ir jai prie burnos kilusi apelsino skiltelė sustojo ore kartu su ją kėlusia ranka. – Ak! Atleiskite, jūsų aukštybe, gal ir jūs norėtumėte?

Ji atkišo lipnų delną su ne mažiau lipnia apelsino skiltele, ir Kamranas bjaurėdamasis atšlijio.

Mergina pasiūlė jam vaisių, kurių ketino valgyti pati. Regis, ji neišmanė, kas yra deramas elgesys.

– Ne, – santūriai atsisakė jis.

Iš kur panelė Huda gavo apelsiną ir kaip kilus tokiai sumaiščiai jai apskritai šovė į galvą apsirūpinti vaisiais, Kamranas nežinojo ir neketino...

– Prieš mums paliekant rūmus nukniaukiau kelis apelsinus nuo pro šalį einančio tarno padėklo, – paaiškino ji, vidury

sakinio nutilusi, kol sukramtė ir prarijo skiltelę. Mėnesiena apšvietė nerangius panelės Hudos judesius ir apsiblaususį žvilgsnį, kuriuo ji neslėpdama susižavėjimo vėrė Kamraną. – Tikiuosi, nieko tokio? Jei pernelyg ilgai nevalgau, man ima svaigti galva.

Kamranas kažką burbtelėjo sau po nosimi ir nususuko.

Jis tikrai neprivalėjo palaikyti pokalbio. Tas kelias valandas neįtikėtinais keisto jų būrio nariai beveik negalėjo šnekėtis – dėl nuolatinio triukšmo ir šios kelionės pasėto nerimo ilgesni pokalbiai buvo neįmanomi, – bet pagaliau priešpriešinį vėjas nurimo, ir jų penketukas pajuto didžiulį palengvėjimą. Nuostabieji juos skraidinantys sparnuočiai išsirikiavo glaudžiu pleištu ir, artėdami prie Tulano, ėmė leistis. Netrukus ir nutūpė.

Kamraną įveikė baimė ir nuovargis. Nors jautėsi dėkingas, kad palankiai susiklosčius aplinkybėms pavyko pabėgti, minčių mūšai nerimstant, šios kelionės spindesys ėmė blėsti. Jis nenorėjo su niekuo tuščiai plepėti.

– Ak, gal galėtum pavaišinti ir mane? – feštūnų kalba viltingai paklausė Omidas. – Mirštu badu.

Vaikinukas neseniai nutarė šnekėti tik feštūnų kalba, nors kiti jam atsakinėjo arduiškai. Pastaruoju metu taip naujoviškai bendraujant, jų pokalbiai atrodė gana savotiški, juolab kai Omidas, didžiam savo džiaugsmui, įsitikino, kad visi jų būrio nariai puikiai supranta feštūniškai.

Net panelė Huda.

Kamranas nustebo pamatęs, kad panelė pavainikė vis dėlto turi tinkamą išsilavinimą. Jis suprato savo prielaidos žiaurumą, bet nesmerkė savęs už šią mintį; tiesą sakant, būtų

keista, jei ji, turinti abejotiną visuomeninį statusą, būtų augusi gubernantės lavinama. Kita vertus, jos tėvas garsėjo kaip keistuolis.

– Ir aš norėčiau gabalėlio, jei turi, – įsiterpė vaistininkas Dinas. – Kvepia dieviškai.

Tai buvo tiesa.

Juos supančiame ore buvo justai apelsinų aliejaus aromatas, ir panelei Hudai plėšant skilteles, kad galėtų pavaišinti kitus, jaudulio kupini keliauninkų balsai ir besitęsiantys pokalbiai princą tik erzino. Net ir puikiausiai nusiteikęs jis vos paken-tė daugelį šios keistos grupės narių, o dabar, apimtas nerimo ir nuvargęs, jautė netenkantis kantrybės.

– Palik ją ramybėje, – priekaištingai kaip visada sušnabž-dėjo Hazanas. – Ji nenori tavęs erzinti.

– Kas?

– Panelė Huda.

Nustebintas šių žodžių ir lyg įsižeidęs, Kamranas atsisu-ko į seną draugą.

– *Panelė Huda?* Manai, dabar man rūpi panelė Huda?

Hazanas nešyptelėjo, nors jo akys linksmai spindėjo.

– Argi nerūpi?

– Jei apskritai apie ją galvoju, tai tik stebėdamasis prasčio-kišku jos elgesiu.

Hazanas suraukė kaktą.

– Man tai atrodo neteisinga.

– Kiek anksčiau, – tyliai, kone pašnabždomis paaiškino princas, – ji mėgino *prasigraužti* pro debesis. Suryti juos, įsivaizduoji? – Kamranas pajudino ištiestus pirštus, mėg-džiodamas žandikaulių judesius. – Sukiojo galvą, maivėsi

kaitaliodama balsą, kad tik prajuokintų tą vaikinuką. Regis, ji nė nenutuokia, ką reiškia padoriai elgtis.

Hazanas ramiai priminė:

– Manau, tą balsą ji pavadino *alkanos debesų pabaisos* balsu.

– Ak, ir tu jos elgesiui pritari, ar ne?

– Ne visi nusiteikę taip rimtai kaip tu, valdove. Tam jie neturi nei jėgų, nei noro.

– Leidi suprasti, kad esu tuščiagarbis?

– Nieko nei leidžiu, nei draudžiu, Kamranai. Tiesiog sakau tau, kaip yra.

– Asilas.

– Laimė, pernelyg ilgai nespoksau į veidrodį, tyrinėdamas savo veido bruožus.

Kamranas nenoromis šyptelėjo.

– Tau niekada nebuvo leista nusimesti gniuždančios imperijos lūkesčių naštos, – žvelgdamas į toli, tyliai pridūrė Hazanas. – Kiti nejaučia tokio sunkumo kaip tu. Dėl to jie nėra menkesni.

Kamranas santūriai papurtęs galvą, vėl iš tolo įdėmiai nužvelgė panelę Huda. Prisivertęs įsivaizduoti ją, nevilkinčią šios visiškam nesusipratimui prilygstančios suknios, atkreipė dėmesį į smulkiausius merginos veido bruožus. Ji neatrodė atstumianti, tiesiog princas manė, kad jos manieros galėtų būti subtilesnės. Panelė Huda garsiai šnekėjo, elgėsi tiesmukai ir vaikiškai, būdamas jos draugijoje Kamranas imdavo nerimauti, lyg vilkėdamas dviem dydžiais per didelius drabužius.

Staiga ji prajuko ir kvatojo, kol ėmė tirtėti visu kūnu, ir princas nususuko, nes šie džiugūs garsai tampė jam nervus.

– Jei tik galėčiau sau leisti prabangą nejausti savo naštos, – burbtelėjo jis, – bet, regis, jau greičiau lazda sužaliuos...

Hazanas supratingai ir niūriai dėbtelejo į prinčą, ir Kamranas, nutaręs, kad nusipelnė atsipūsti nuo jį apnikusių minčių bausmės, patogiau įsitaisė ant paukštės nugaros.

Jis sėdėjo apžergęs Simorgą – legendinę paukštę, pasisiūliusią padėti Kamranui pabėgti, kai jam to labiausiai reikėjo, – o jo bendražygiai buvo įsitaisę ant keturių jos vaikų nugarų. Užsiropštęs ant šios nuostabios milžiniškos būtybės, kurios sparnų mojis pločiu prilygo bokšto menės pločiui, Ardunijos princas nenutuokė, ko tikėtis. Jautė tokią pagarbią baimę ir buvo toks dėkingas paukštei už draugiją, kad nesusiprato pasvarstyti, ar kelionė iš Ardunijos į Tulaną bus lengva. Jis ne tik susidėjo su šia savita keistuolių draugija, – visi jie jo gyvenime atsirado tik todėl, kad pažinojo vieną itin paslaptinę merginą, – bet dar jautė, kad dėl nuovargio, alkio, baimės ir užgriuvusio gedulo, kuriam dabar nebuvo laiko, visiškai išseko jo fizinės jėgos.

Kamranas troško Alizės – jos ir nieko daugiau, – tačiau buvo priverstas tenkintis našlaičio, pavainikės ir vienišiaus draugija, lyg jo gyvenimas būtų vaikiškos slėpynės, lyg jam būtų padalytos kortos ir jis neturėtų kitos išeities, tik žaisti. Prisiminus, kaip retai Alizė leisdavo kitiems žvilgtelėti į savo gyvenimą, šie žmonės atrodė išties labai brangūs, kita vertus, jei nebūtų aklai pasileidęs paskui tą merginą, dabar būtų patyręs palaimą neturėti su šiais žmonėmis nieko bendra.

Dar labiau prinčą erzino tai, kad vienos jo kūno dalys kaito, o kitos šalo. Nors paukštės kūnas atrodė šiltas kaip krosnis, jo rankos ir kojos stiro nuo šalčio, jam ant nugaros

kabanti pilna strėlinė palengva rėžėsi į odą, be to, nors nė už ką nebūtų prisipažinęs, jis jau beveik valandą stengėsi nekreipti dėmesio į vis stiprėjantį poreikį atlikti gamtinius reikalus.

Laimė, Simorga pasirodė esanti tvirta ir kartu neįtikėtina švelni būtybė: šilkinės, spalvą keičiančios jos plunksnos jo nuvargintam kūnui atstojo puikiausią pagalvę. Kamrano gyvenimas buvo toks sujauktas, kad jis kelias naktis beveik nemiegojo. Jei tik būtų buvęs tikras, kad nenukris, Kamranas būtų prigludęs paukštei prie kaklo ir nusunūdęs. Sūpuojamam ir migdomam švelnių, ritmingų jos sparnų mostų Kamranui teko susikaupti, nes jam lipo akys. Giliai širdyje jis buvo dėkingas už retkarčiais jį pasiekiantį žvalinantį priešpriešinio vėjo gūšį.

– Vis dar alkanas?

Kamranas pakėlė akis jausdamas, kaip vėjas taršo plaukus, ne iškart susivokdamas, kad klausimas skirtas ne jam. Panelė Huda išsitraukė bananą iš slaptos kišenės, įsiūtos banguojančiose jos siaubingos suknišios klostėse, ir dabar pasilenkusi mėgino įveikti beribę, tamsos gaubiamą erdvę ir perduoti vaisių Omidui, kurio akys akimirksniu nušvito, nors burna vis dar buvo pilna. Vaikinukas nekantriai pasislinko paimti dovanos – Kamranas net sustingo iš baimės, – jiedu su panele Huda susidaužė kaktomis ir vos nenukrito nuo paukščių.

Omidas ir panelė Huda iškart pratrūko juoku, regis, patenkinti, kad per savo kvailumą vos neužsimušė. Net Dinas, niūriausias iš keturių princui draugijų palaikančių keliauninkų, blankiai šyptelėjo.

Nežinia kodėl, bet Kamraną tai įsiutino.

Jis nesuprato, kad iš tiesų jaučia ne pyktį, o ilgesį, sumišusį su pasipiktinimu. Omidas, Huda ir Dinas leidosi į šią kelionę vien dėl pramogos ir lašelio magijos. Jų padėtis buvo visiškai kitokia nei Kamrano, kurio laukė žūtibūtinė kova už gyvybę, sostą ir palikimą. Jis nesitvėrė pykčiu matydamas, kaip jie lengvabūdiškai juokiasi, atsipalaidavę užkandžiauja ir šnekučiuojasi. Ir jis slapta troško patirti tokių linksmybių, tačiau net sau negalėdamas pripažinti šių jausmų, kankinosi nuolat irzdamas, leisdamas pažįstamoms pykčio rankoms spausti jį, iškilusį į padanges, lėtai naikinamą nežinomybės.

Žinoma, jis daugiausia galvojo apie Alizę.